

Fővárosi Ítéltábla

A határozat száma: 17.Pf.20.711/2025/7.

A felperes:

felperes (felperes címe.)

A felperes képviselője:

Dr. Krausz Róbert Ügyvédi Iroda (ügyvéd címe, ügyintéző: dr. Krausz Róbert ügyvéd)

Az alperes:

alperes (alperes címe)

Az alperes képviselője:

dr. Darvasi Csilla ügyvéd (ügyvéd címe)

A per tárgya: házastársi közös vagyon megállapítása

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat: 28.P.22.031/2025/4. számú ítélet

A fellebbezést benyújtó fél: felperes

Í t é l e t

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, és a felperes által fizetendő elsőfokú perköltséget 1.332.500 (egymillió-háromszázharminckétezer-ötszáz) forintra leszállítja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 1.261.015 (egymillió-kétszázhatvanegyezer-tizenöt) forint másodfokú perköltséget.

A felperest 2.450.000 (kétmillió-négyszázötvenezer) forint, az alperest 50.000 (ötvenezer) forint fellebbezési illeték megfizetésére kötelezi az állam javára a jelen ítélet jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlájára.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

[1] A felperes a keresetében annak megállapítását kérte, hogy a település1 belterület helyrajzi szám1ú (a továbbiakban: ingatlan1) és helyrajzi szám2ú ingatlan (a továbbiakban: ingatlan2) 1/2-1/2 tulajdonjoga, a település1 belterület helyrajzi szám3ú ingatlan (a továbbiakban: ingatlan3) 13/100 tulajdonjoga és a település2 belterület 4. helyrajzi számú ingatlan (a továbbiakban: ingatlan4) 1/4 tulajdonjoga házastársi közszerzeményi vélelem okán nem kizárólagos tulajdonát képezik néhai házastárs2nak, és emiatt nem is kerülhetnek átadásra a 41012/N/150/2024/13. számú hagyatékátadó végzés szerint.

[2] A keresetét a házasságról, a családról és a gyámságról szóló 1952. évi IV. törvény (Csjt.) 27. § (1) bekezdésére, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (rPtk.) 661. §-ára és 665. § (1) bekezdésére alapította.

[3] Az érvényesíteni kívánt jogok és a kereseti kérelem ténybeli alapjául előadta, hogy a szülei közös ingatlana eladása után az édesapja, néhai Örökhagyó (a továbbiakban: örökhagyó) vásárolta az ingatlan1 lakásingatlant, majd az új házastársával, házastárs2vel közösen település3ett is vásároltak egy lakást, ahol a házastárs ügyvédként dolgozott. Később azt eladták, és visszaköltöztek az ingatlan1-be, amelyet a házastárs „névére írtak át”. A házassági életközösségük alatt vásárolták az ingatlan 2-t és az ingatlan3-at is. Közös vették az ingatlan4-et is a házastárs és közös gyermekük, az alperes „névére”; a vételár felét pedig az örökhagyó kölcsönből fedezte.

[4] Az alperes az ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Azzal védekezett, hogy az édesapjuk 1985. február 27-én végrendelkezett, és a felperest az rPtk. 637. § (2) bekezdése szerint kizárta az öröklésből. A felperesnek kötelesrész iránti igénye lehetett volna, amely az rPtk. 598. §-a alapján az örökhagyó halála pillanatában esedékessé vált. A felperes azonban 30 éve nem jelentkezett, öröklési, illetve kötelesrész iránti igényt nem támasztott, holott tudomással bírt az ingatlanokról, a végrendeletről és az örökhagyó haláláról. Az igénye ezért 2000. április 19-én elévült. Arra is hivatkozott, hogy a keresetben megjelölt ingatlanok néhai édesanyja különvagyonába tartoztak.

[5] Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította.

Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 2.035.000 forint perköltséget, valamint a Magyar Államnak az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül 1.500.000 forint meg nem fizetett illetéket.

[6] A döntését a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) hatálybalépésével összefüggő átmeneti és felhatalmazó rendelkezésekről szóló 2013. évi CLXXVII. törvény (Ptké.) 27. §-ára, 57. §-ára, 58. § (1) bekezdésére, a Csjt. 27. § (1) bekezdésére, rPtk. 600. § e) pontjára, 607. § (1) bekezdésére és 637. § (2) bekezdésére alapította.

[7] A határozata indokolása szerint elsőként azt vizsgálta, hogy a felperes oldalán fennáll-e a perbeli legitimációját megalapozó jogi érdek. A felperes ugyan az rPtk. 607. § (1) bekezdése alapján törvényes örökösnek minősülne, de őt az örökhagyó az rPtk. 637. § (2) bekezdése szerint az öröklésből kizárta. Ezért az rPtk. 600. § e) pontja alapján az öröklésből kiesett. Az örökhagyónak nem örököse, ezért nincs olyan perbeli érdeke, amely a kereseti igényét megalapozná. Alaptalanul hivatkozott arra, hogy a végrendelet kizárólag az örökhagyó hagyatéki eljárásában vizsgálható. A perben ennek egyébként sincs jelentősége, mert nem vitatta a végrendelet érvényességét. Nincs ezért olyan jogi érdeke, amely lehetővé teszi a házastársi közös vagyon megállapítása iránti kereset érvényesítését. A keresetet ezért elutasította, és nem vizsgálta, hogy a perbeli ingatlanok a házastársi közös vagyonba tartoztak-e.

[8] A teljes egészében pervesztes felperest a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 82. § (1)-(2) bekezdése és 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperesnek a jogi képviselővel kötött megbízási szerződés szerinti, a pertárgyérték 5%-ának megfelelő 1.725.000 forint, az egy megtartott tárgyalás után további 150.000 forint és a 28.P.20.520/2025/12. számú beadvány írásbeli ellenkérelmet tartalmazó részét figyelembe véve oldalanként 20.000 forint, összesen 160.000 forint, mindösszesen 2.035.000 forint ügyvédi munkadíjból álló perköltsége megtérítésére. A Pp. 101. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése alapján kötelezte továbbá a teljes személyes költségfeljegyzési joga folytán le nem rótt illeték megfizetésére.

[9] A felperes a fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását, valamint annak elrendelését kérte, hogy az ügyet másik bíró tárgyalja. A másodlagos fellebbezési kérelme az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatására, és az általa fizetendő perköltség 310.000 forintra való leszállítására irányult.

[10] Az elsődleges fellebbezési kérelmét azzal indokolta, hogy a támadott ítélet eljárásjogilag hibás, anyagi jogilag is téves, míg a másodlagosat azzal, hogy az elsőfokú perköltség megállapítása aránytalan.

[11] Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság túllépett a kereset tárgyán. Tévesen azt öröklési jogviszony keretei között bírálta el, holott a megállapítási keresete azon anyagi jogi előkérdés tisztázására irányult: a vitatott ingatlanvagyon milyen arányban tartozott az örökhagyó hagyatékához. A közszerzeményi hányad tisztázása ugyanis az alapja bármely későbbi hagyatéki rendezésnek, leszármazói örökrész vagy kötelesrész iránti igénynek.

[12] Hangsúlyozta: a perben a végrendelet érvényességét és annak tartalmát sem ismerte el, hanem a végrendelet perbeli irrelevanciájára hivatkozott. A törvényszék mégis úgy kezelte a helyzetet, mintha kifejezetten elfogadta volna a végrendeletet, és ezzel a saját „kereshetőségét kizárta”. Ez a tényállás-torzítás az ítélet okszerűtlenségét önmagában megalapozza. A kizárás és a kiesés jogintézményét a törvényszék egyébként is összemosta, miközben kiesési okot senki nem állított. A végrendelet formai és tartalmi érvényességének vizsgálata a hagyatéki eljárásról szóló 2010. évi XXXVIII. törvény (Hetv.) 4. § (1) bekezdése alapján elsődlegesen a hagyatéki eljárást lefolytató közjegyző feladata. A bíróság csak erre irányuló kereset alapján, a Pp. 2. § (2) bekezdése szerinti kérelemhez kötöttség mellett vizsgálhatná a végrendelet érvénytelenségét, de a perben ilyen kereset nem volt. A végrendelet érvényességével összefüggő bizonyításra nem nyílt lehetőség, nem volt felhívás.

[13] Arra is hivatkozott, hogy leszármazóként a legrosszabb esetben is kötelesrészsre jogosult, és e minőségében a kereshetősége fennáll, mert a közszerzemény megállapítása a kötelesrészi igény érvényesítésének előfeltétele. Az elsőfokú bíróságnak ezért a Pp. 6. § és 237. § (1) bekezdése alapján nyilatkozattételre kellett volna felhívnia: kívánja-e a keresetét kötelesrész jogcímére is alapítani. A keresetlevél ezen hiányosságát a Pp. 176. § (5) bekezdése alapján már a hiánypótlási felhívásban is fel kellett volna tüntetni, és ha a kereshetősége valóban hiányzik, a keresetlevelet „idézés kibocsátása nélkül el kellett volna utasítani”. Mindezen eljárási hibák együttesen az ítélet Pp. 342. § (1) bekezdése, 379. §-a, 240. § (1) bekezdés a) pontja és 176. § (1) bekezdés e) pontja szerinti megalapozatlanságát eredményezik, mert a tényállás nem lett megfelelően feltárva, az indokolás nem okszerű, a döntés az érdemi jogkérdést csak látszólag rendezi, miközben eljárásjogi alapokra szorítkozik.

[14] Álláspontja szerint az elsőfokú ítélet anyagi jogi hibákban is szenved. A házastársi közszerzemény a Csjt. 27. § (1) bekezdése, illetve a Ptk. 4:37. §-a alapján nem öröklési, hanem vagyoni jogviszony, a törvényszék mégis öröklési jogi síkra terelte a jogvitát. Ha a végrendelet érvényes lenne, ő kötelesrészsre jogosult maradna, ezt az igényét pedig úgy tudja majd érvényesíteni, ha a jelen perben a közszerzeményi tulajdoni hányadot a bíróság megállapítja, miután e megállapítás minden öröklési igény elengedhetetlen előfeltétele.

[15] Nézete szerint az elsőfokon eljáró bíró az ítélete indokolásában iratellenes megállapításokat tett, ilyen előzmények után nem várható el tőle az ügy elfogulatlan és pártatlan megítélése, ezért kérte az új eljárásra másik bíró kijelölését.

[16] A másodlagos fellebbezési kérelem indokolása szerint összegszerű ellentmondás áll fenn az alperes ügyvédi megbízási szerződése és az elsőfokú bíróság perköltségszámítása között, mert a megbízási szerződés 1.022.500 forint munkadíjat tartalmaz. A pertárgyérték 5%-a szerinti alapidíj továbbá halmozott viszonyban áll a tárgyalási és oldaldíjakkal, amelyek így a magas pertárgyértékre figyelemmel önmagukban is eltúlzottnak tekintendők. Az alperesi jogi képviselő által végzett tényleges, érdemi tevékenység nem áll arányban az elsőfokú bíróság által megítélt ügyvédi munkadíjjal: két „rövid” terjedelmű és tartalmában közel azonos beadványt terjesztett elő, az egyetlen megtartott tárgyaláson pedig érdemi nyilatkozattételre vagy szakmai álláspont kifejtésére nem volt szükség, a tevékenysége pusztán a tárgyaláson való passzív részvételre korlátozódott. A jogvita tárgyát képező igény dogmatikailag sem minősül bonyolultnak vagy különösen összetettnak, ezért a kifejtett jogi képviselési munka sem tekinthető szakmailag kiemelten nehéznek vagy rendkívüli felkészültséget igénylőnek.

[17] A felperes Pf.4. sorszámú beadványában bejelentette, hogy az elsődleges fellebbezését visszavonja, csupán a másodlagos – az elsőfokú ítéletben megállapított perköltség összegét támadó – fellebbezését tartja fenn.

[18] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

[19] A fellebbezés részben alapos.

[20] Az ítéltábla a jogorvoslati kérelmet a felperes kérelmére a Pp. 376. § (1) bekezdés a) pontja alapján tárgyaláson bírálta el.

[21] Az ítéltábla mindenekelőtt rámutat arra, hogy a felperes a Pf.4. sorszámú beadványában a fellebbezését nem vonta vissza. Fellebbezés ugyanis csak egyetlen van, amelynek tartalmi elemei [Pp. 371. § (1) bekezdése] közül az egyik a kérelem [Pp. 371. § (1) bekezdés b) pontja], amely irányulhat az elsőfokú ítélet megváltoztatására vagy hatályon kívül helyezésére. A felperes a fellebbezésében két, egymással eshetőleges viszonyban álló fellebbezési kérelmet terjesztett elő: az elsődleges az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére, a másodlagos pedig – arra az esetre, ha az elsődleges kérelmet az ítéltábla nem teljesíti – a perköltségről döntő rendelkezés megváltoztatására irányult. A felperes a Pf.4. sorszámú beadványában az elsődleges fellebbezési kérelmét „vonta vissza”. A Pp. 368. § (1) bekezdése azonban a fellebbezés, és nem az egyes fellebbezési kérelmek visszavonását engedi meg. A másodfokú bíróságnak ezért először a felperes ezen perbeli nyilatkozatát kellett minősítenie, és abban kellett állást foglalnia, hogy a felperes fellebbezésének a megváltoztatása megengedett-e.

[22] A Pp. 375. § (1) bekezdése szerint a fellebbezési és a csatlakozó fellebbezési kérelmet az elsőfokú ítéletnek fellebbezéssel, illetve csatlakozó fellebbezéssel nem érintett részére nem lehet kiterjeszteni, valamint a 371. § (1) bekezdés d) pontja szerint megjelölt tartalmát – a (2) bekezdésben meghatározott kivételekkel – nem lehet megváltoztatni. A (2) bekezdés szerint a fél a fellebbezést, illetve a csatlakozó fellebbezést – a 373. és 374. § keretei között – a másodfokú határozat meghozataláig vagy tárgyalás tartása esetén a másodfokú tárgyalás berekesztéséig akkor változtathatja meg, ha az a másodfokú bíróság által a fél tudomására hozottak alapján megengedett, vagy engedélyezett kereset-, illetve ellenkérelem-változtatás, a 373. § (2) bekezdése szerinti új tény állítása, valamint beszámítás folytán szükséges.

[23] Ezekből a rendelkezésekből következően főszabályként a másodfokú eljárásban a fellebbezési kérelmet nem lehet megváltoztatni. A Pp. 375. § (1) bekezdése értelmében a fellebbezési kérelmet nem lehet kiterjeszteni, illetve nem lehet a Pp. 371. § (1) bekezdés d) pont szerinti tartalmát megváltoztatni, csak akkor, ha a (2) bekezdés szerint a keresetváltoztatás, illetve ellenkérelem-változtatás megengedett vagy engedélyezett. A fellebbezési eljárásban az utóbbi eset nem merült fel. A felperes megváltoztatott fellebbezési kérelme pedig már nem irányult az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére, azaz az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését megalapozó eljárási szabálysértésekre a továbbiakban már nem kívánt hivatkozni, és kizárólag a perköltségről döntő rendelkezés megváltoztatását indokoló jogszabálysértésekre tett állításait tartotta fenn. Az elsődleges fellebbezési kérelmének az elhagyásával tehát a fellebbezésének a Pp. 371. § (1) bekezdés d) pontja szerinti tartalmát változtatta meg, de a fellebbezés tartalmának ilyen megváltoztatása a

fentiek szerint nem megengedett. Ezért a másodfokú bíróságnak a fellebbezési határidőben benyújtott fellebbezésben feltüntetett kérelmek szerint kellett az elsőfokú bíróság ítéletét felülbírálnia.

[24] Utal arra is az ítéltábla, hogy a Pp. 358. § (5) bekezdése alapján a határidőben benyújtott fellebbezésnek a határozat jogerőre emelkedésére halasztó hatálya van. A felperes határidőben benyújtott fellebbezése az elsőfokú ítélet egészét, annak minden rendelkezését támadta, ezért az egész ítélet jogerőre emelkedésére halasztó hatálya volt, és az elsőfokú ítélet egyetlen rendelkezése sem emelkedett így jogerőre. Ha a felperes Pf.4. sorszámú beadványa szerinti perbeli nyilatkozata megengedett fellebbezés-változtatásnak minősülne, kérdésként merül fel, hogy az elsőfokú ítélet perköltségről szóló rendelkezését meghaladó egyéb rendelkezései mikor emelkednének jogerőre. A Pp. 358. § (6) bekezdése ugyanis kizárólag a fellebbezés (egészének) visszavonása esetére szabályozza a határozat jogerőre emelkedését. A fellebbezési kérelem felperes által kívánt megváltoztatása esetére azonban nincs szabály az elsőfokú ítélet korábban fellebbezéssel támadott rendelkezései jogerőre emelkedésének időpontjáról. Mindez szintén azt támasztja alá, hogy a felperes által kért módon a fellebbezés megváltoztatása nem megengedett.

[25] A másodfokú felülbírálat során mindezen okokból változatlanul irányadó elsődleges fellebbezési kérelem az elsőfokú ítélet egészét támadta, ezért az elsőfokú ítéletnek nem volt a Pp. 358. § (5) bekezdése alapján jogerőre emelkedett rendelkezése, így azt a másodfokú bíróság egészében bírálta felül.

[26] Az elsőfokú ítélet kötelező hatályon kívül helyezésére okot adó körülmények [Pp. 379-380. §] hiányában az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezési kérelmek és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között [Pp. 370. § (1) bekezdése] bírálta felül, melynek során a fellebbezés tartalmi követelményei körében előadottak [Pp. 371. § (1) bekezdése] is a felülbírálati jogköre korlátját képezték (Kúria Pfv.I.21.274/2023/5. indokolás [34]). Ezért az ítéltábla csak azt vizsgálhatta, hogy a felperes fellebbezésében megjelölt okokból az elsőfokú ítélet jogszabálysértő-e.

[27] A felperes az elsődleges fellebbezési kérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének eljárásjogi felülbírálatát, és a Pp. 381. §-a szerinti hatályon kívül helyezését kérte.

[28] A Pp. 381. §-a alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét végzéssel akkor helyezi hatályon kívül, és az elsőfokú bíróságot akkor utasítja új eljárásra és új határozat hozatalára, ha az elsőfokú eljárás megismétlése vagy kiegészítése azért szükséges, mert az elsőfokú eljárás lényeges szabályainak a megsértése az ügy érdemi eldöntésére kihatott, és annak orvoslása a másodfokú eljárásban nem lehetséges vagy nem észszerű.

[29] A felperes a fellebbezési kérelmét egyrészt az anyagi pervezetés [Pp. 6. § és 237. §] hiányosságaira alapította, de az elsőfokú bíróság eljárásának az anyagi pervezetéssel összefüggő részét a másodfokú bíróság a Pp. 369. § (4) bekezdése alapján csak az anyagi jogi felülbírálat részeként vizsgálhatja. A felperes a fellebbezési kérelmét a törvényszék által fogatosított bizonyítás hiányosságával, [a Pp. 342. § (1) bekezdése, 379. §-a, 240. § (1) bekezdés a) pontja és 176. § (1) bekezdés e) pontja megsértésére alapítottan] a tényállás téves és hiányos megállapításával is indokolta, de a bizonyítási eljárás lefolytatásának szabályszerűségét, megfélelőségét, avagy hiányosságát, a bizonyítás eredményének a mérlegelését és az abból levont jogi következtetéseket a másodfokú bíróság szintén kizárólag

az anyagi jogi felülbírálat [Pp. 369. § (3) bekezdése] során vizsgálhatja és értékelheti. A felperes a fellebbezésében az anyagi jogszabályok téves alkalmazására [a kizárás és a kiesés jogintézményének összemosására, a Csjt. 27. § (1) bekezdése, illetve a Ptk. 4:37. § megsértésére] is hivatkozott, de a másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet anyagi jognak való megfelelőségét is kizárólag az anyagi jogi felülbírálat során [Pp. 369. § (3) bekezdése] bírálhatja felül. Ebből következően az anyagi jogszabálysértés sem alapozhatja meg az elsőfokú ítéletnek a Pp. 381. §-a szerinti hatályon kívül helyezését.

[30] A felperes a fellebbezésében az alperes perköltség-felszámításának jogszerűségét, a Pp. 81. § (2) bekezdésének való megfelelőségét nem vitatta. Az elsőfokú ítéletben meghatározott perköltség összegét kizárólag azért támadta, mert a becsatolt megbízási szerződés 1.022.500 forint ügyvédi alapidíjat határoz meg, és az elsőfokú bíróság által meghatározott perköltség összege nem áll arányban a jogi képviselő tényleges tevékenységével.

[31] Az ítéltábla a fellebbezés érveivel annyiban egyetértett, hogy a 28.P.20.520/2025/12. sorszámú írásbeli ellenkérelemhez csatolt ügyvédi megbízási szerződés ugyan a pertárgyérték 5%-ában jelöli meg az ügyvédi munkadíj összegét, de a százalékos mértéket a szerződést kötő felek pontosították, és összességében 1.022.500 forint ügyvédi munkadíjban állapodtak meg. A törvényszék tévesen tekintette ezért az alapidíj összegét 1.725.000 forintnak. Ezt meghaladóan azonban az elsőfokú bíróság a jogi képviselő által kifejtett ügyvédi tevékenységet helyesen értékelte, az egyetlen megtartott tárgyalásra tekintettel a tárgyalásonként kikötött díjat csak egyszeresen számította, az alperesi képviselő által benyújtott beadványok közül is csak egyetlen beadványt, és annak is csak az írásbeli ellenkérelmet tartalmazó részét, összesen 8 oldalt vett figyelembe a perköltség meghatározásánál. Ezt a mérlegelését a másodfokú bíróság is elfogadta, ezért az alperes elsőfokú perköltségének további mérséklésére nem látott indokot, és azt $(1.022.500 + 150.000 + 160.000 =)$ 1.332.500 forintra szállította le.

[32] Mindezek alapján az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a per főtárgya tekintetében a Pp. 382. §-a alapján – az ügy érdemét nem érintve – helybenhagyta, a perköltségről döntő rendelkezését a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta.

[33] A felperes a fellebbezésében vitatott $(34.500.000 + 1.725.000 =)$ 36.225.000 forintból 702.500 forint, 2% erejéig vált pernyertessé. A másodfokú perköltségét a Pp. 81. § (2) bekezdése alapján határozott összeg megjelölésével vagy a jogszabályi rendelkezésre utalással, és a 81. § (5) bekezdése szerinti költségjegyzék előterjesztése útján sem számította fel, ezért javára költséget nem lehetett figyelembe venni [Pp. 82. § (3) bekezdése]. Köteles azonban megfizetni az alperesnek a 17/2024. (XII.9.) IM rendelet 3. § (1) és (4) bekezdése alapján felszámított 1.286.750 forint ügyvédi munkadíj pervesztességével (98%) arányos részét, 1.261.015 forintot [Pp. 83. § (2) bekezdése, 82. § (2) bekezdése].

[34] A peres felek a másodfokú pervesztességük arányában kötelesek megfizetni az államnak a felperes teljes személyes költségfeljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési illetéket [Pp. 102. § (1) bekezdése, 83. § (2) bekezdése].

[35] Az ítéltábla tájékoztatja a feleket, hogy a kereseti és fellebbezési illeték az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 78. § (4) bekezdése alapján a határozat

jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé. Az illeték megfizetése során közleményként fel kell tüntetni az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát [30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés e) pontja].

Budapest, 2026. május 21.

Dr. Gyuris Judit s.k.
a tanács elnöke

Dr. Kollár Zoltán s.k.
előadó bíró

Dr. Kovaliczky Ágota s.k.
bíró